

Mellie

och hennes cochleaimplantat

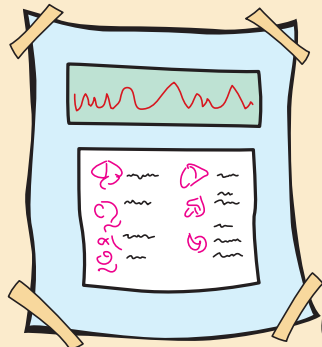
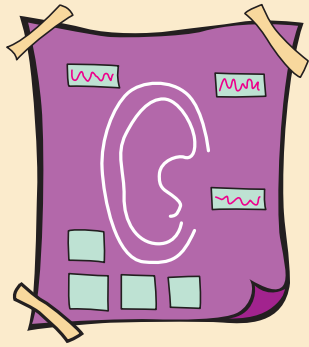
Detta är berättelsen om MED-ELefanten Mellie...

När Mellie föddes,
var hennes mamma och pappa så glada!
De sa till varandra,
”Åh, en sån söt baby vi har!”

Strax efter att Mellie blev född,
kom öronläkaren och testade hennes hörsel.
Det gjorde han medan Mellie sov.

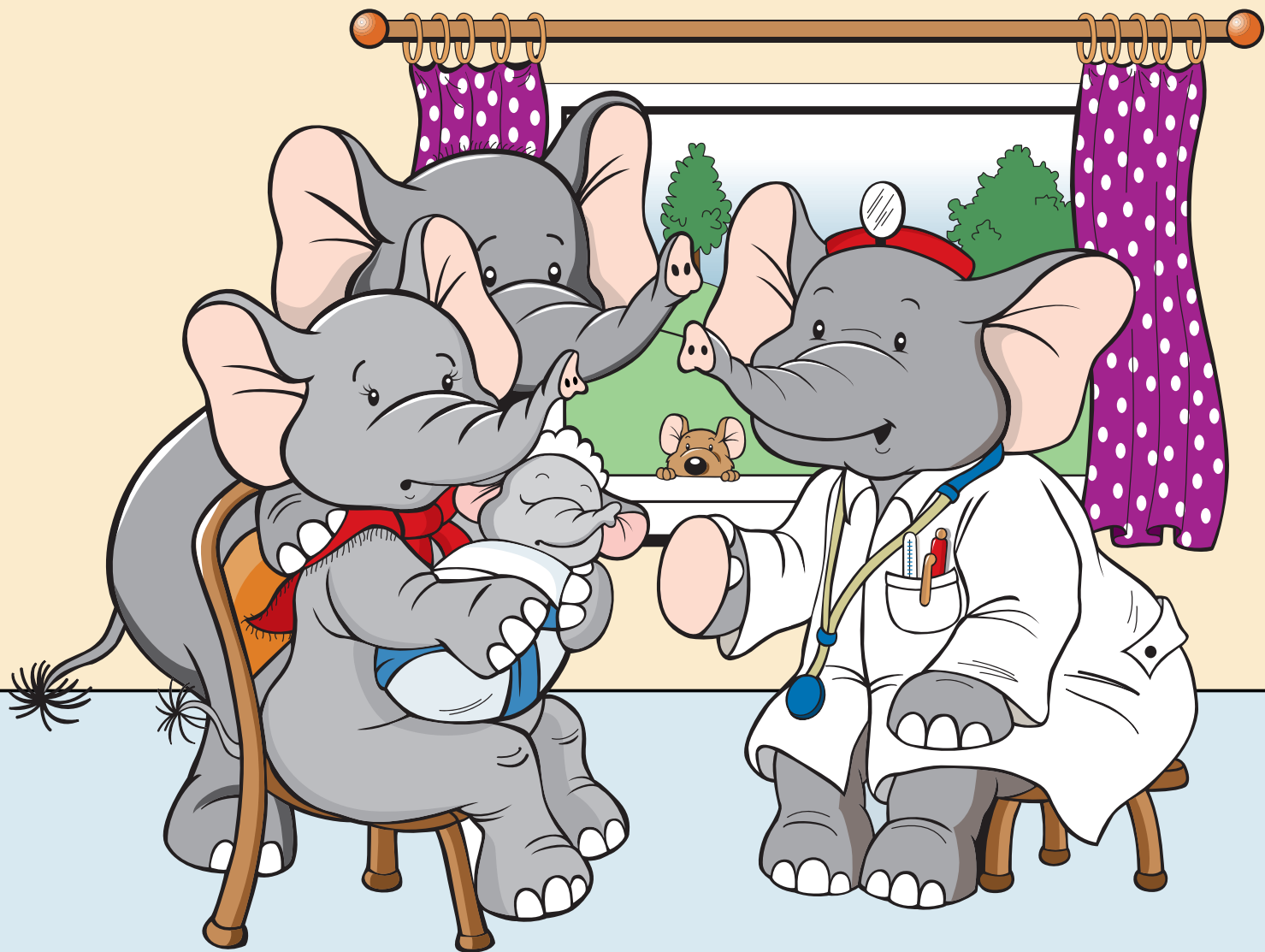
Hon märkte ingenting!

Örondoktorn sa,
”Mellie kan inte höra så bra”

Först blev hennes mamma och pappa ledsna

Men sedan sa doktorn
att det fanns något
som kunde hjälpa Mellie att höra.
Först ska Mellie
få prova hörapparater, sa han.

Mellie var en glad liten unge.

Hon skrattade mycket.

Hon var så fin som vilken annan baby som helst.

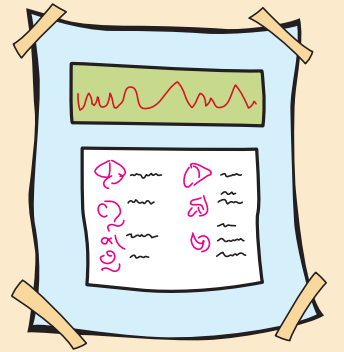
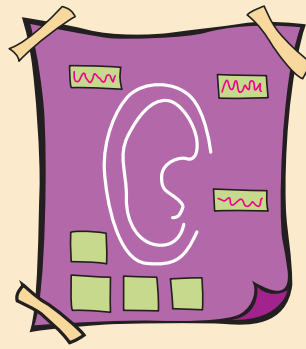
Men hon kunde inte höra någonting alls.

Inte ens med sina hörapparater.

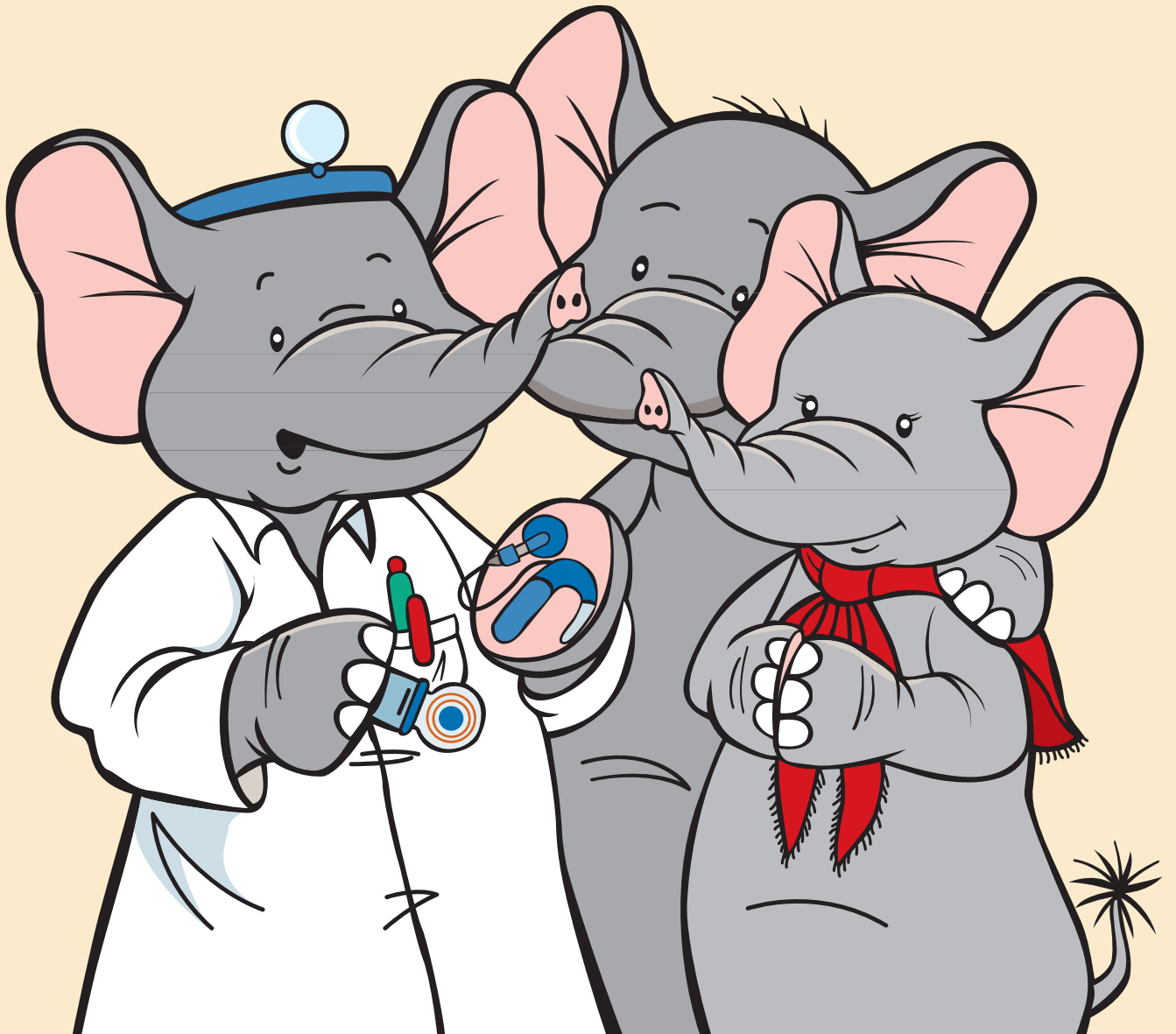
Mellies mamma och pappa var ofta
med henne till öronläkaren.
Han undersökte hennes öron.
Han var mycket försiktig.
Det gjorde inte ont alls.

Detta är en bild av hur Mellies öron ser ut inuti!

Örondoktorn visade Mellies mamma och pappa
en sak som skulle kunna hjälpa Mellie att höra.
Det kallas ett cochleaimplantat.
Det har två delar: ett implantat och en talprocessor.
Implantatet är som en liten dator,
som sitter under huden.
Talprocessorn ser ut som
Mellies hörapparat.
Den har en rund magnet, som kallas spole.
Den håller fast talprocessorn på Mellies huvud.

Cochleaimplantatet kan hjälpa Mellie att höra.
Många barn med hörselnedsättning har cochleaimplantat.

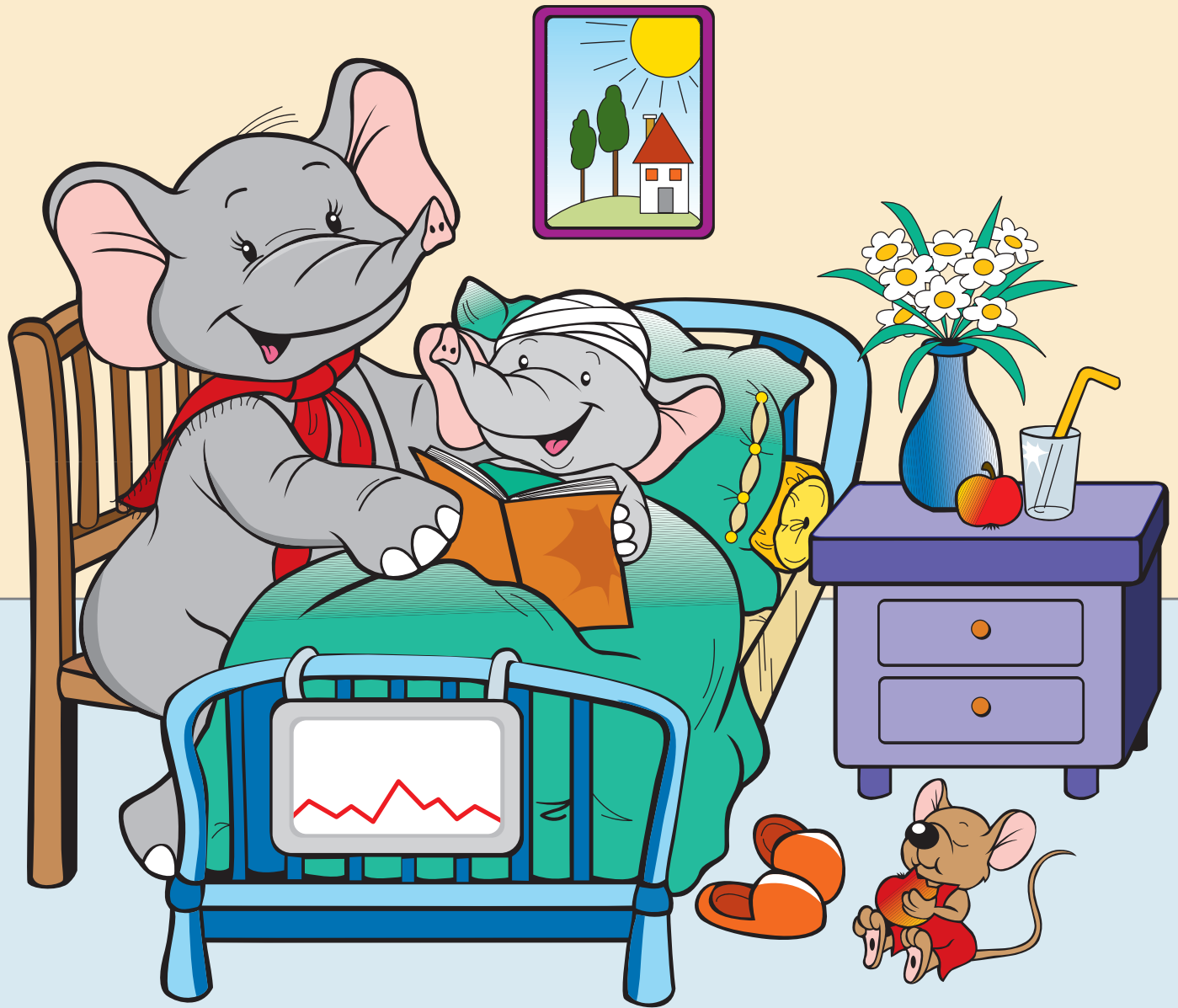
När Mellie var tillräckligt gammal,
fick hon sina cochleaimplantat.
Hennes mamma och pappa var med på sjukhuset.
Före operationen, klippte sköterskan bort
lite av Mellies hår.

”Det gör inget”, sa sköterskan.
”Det växer snart ut igen.”

Mellie sov djupt.
Vid operationen satte doktorn in
implantaten i hennes öron.

*Nästa dag var hon redan
uppe och sprang omkring.*

Mellies bandage påminde
om att hon snart skulle höra.

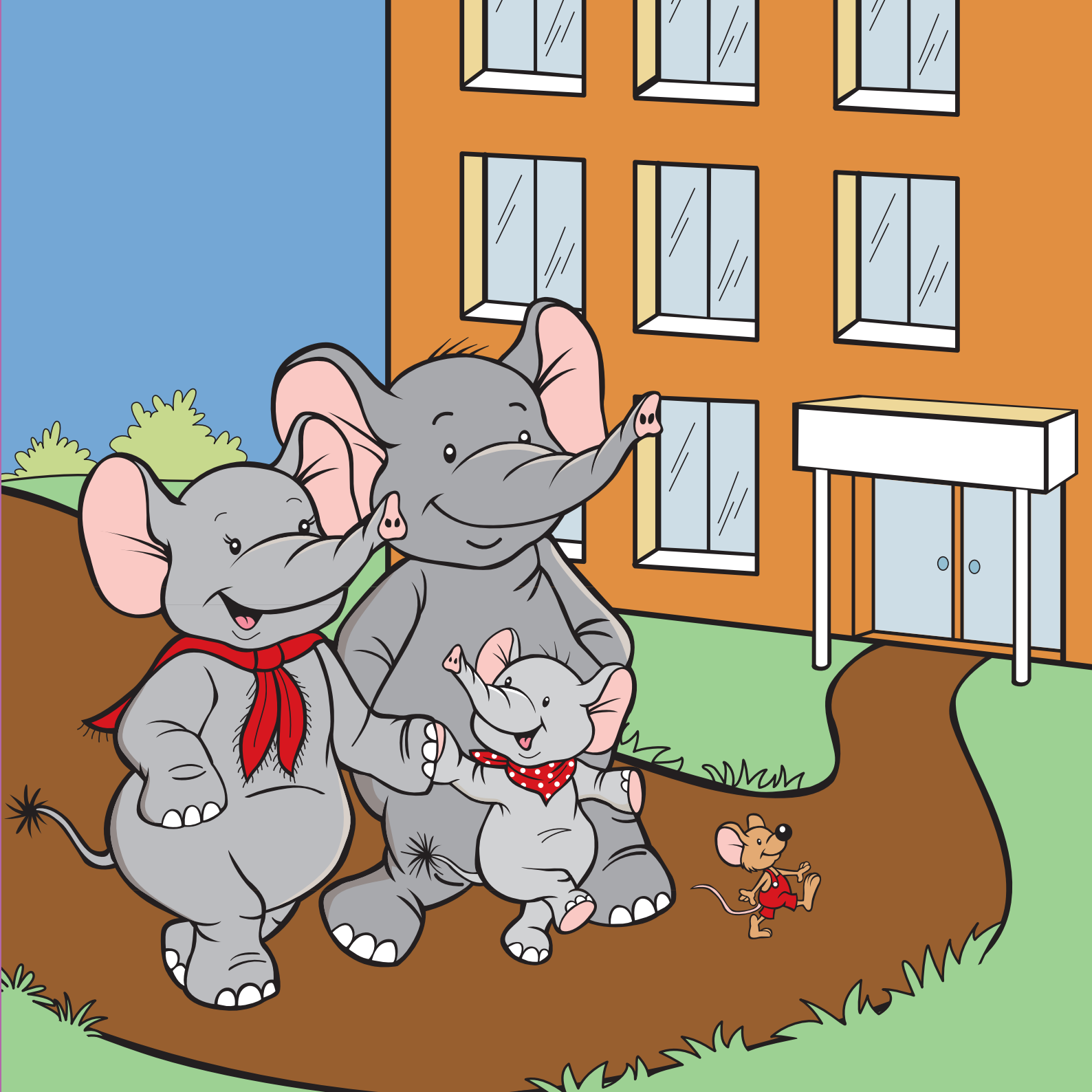

Några veckor senare...

Mellies STORA dag hade kommit.

Hon skulle få sina talprocessorer.

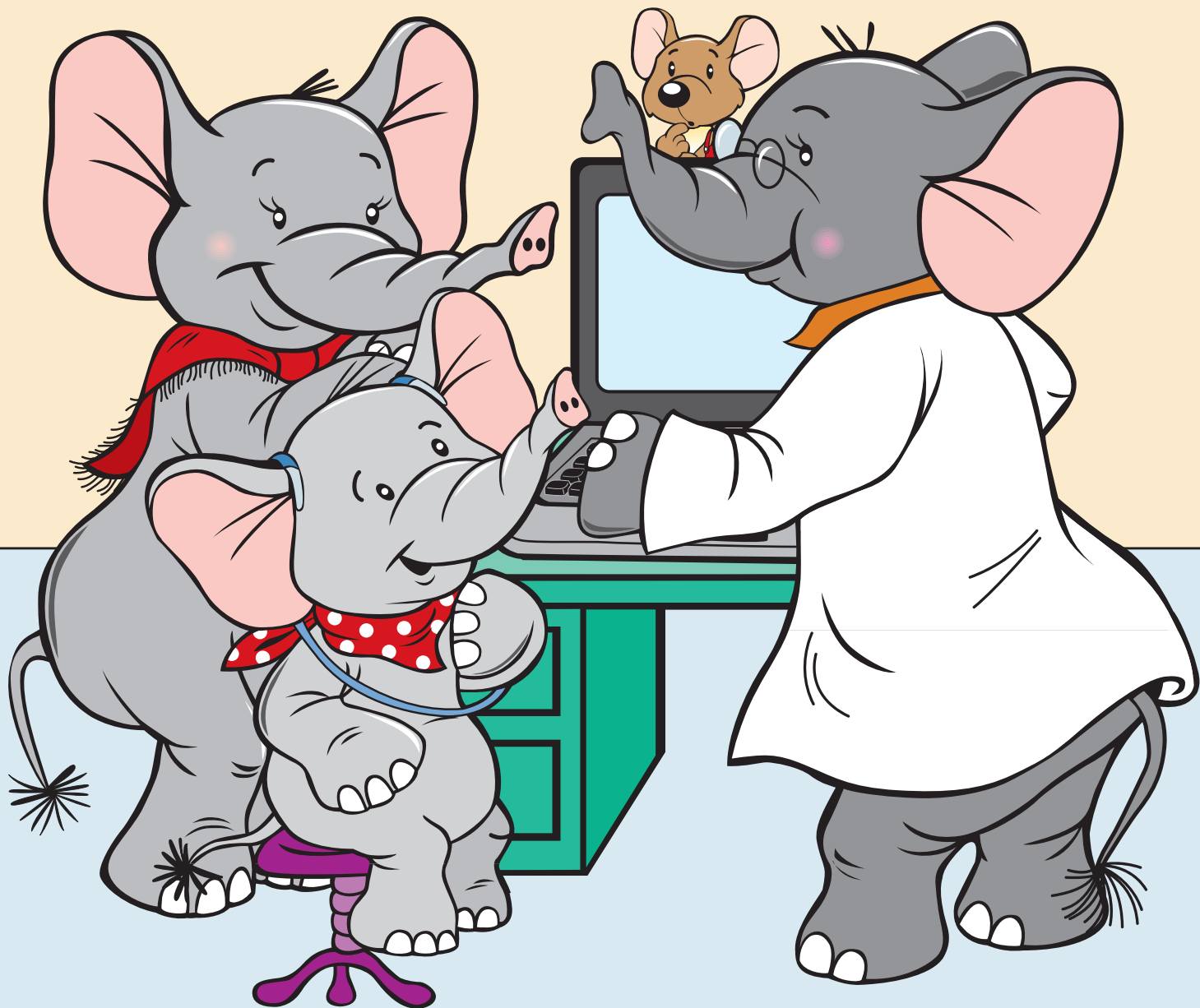
*Hennes mamma och pappa
var så förväntansfulla!*

På kliniken kopplades Mellies
processorer till en dator.
Från datorn kom det ljud.

*Några ljud var pipiga,
och några ljud var dova,
en del ljud var svaga,
och andra var starka.*

Varje gång Mellie hörde ett ljud
blev hon helt förundrad.

Hemma...

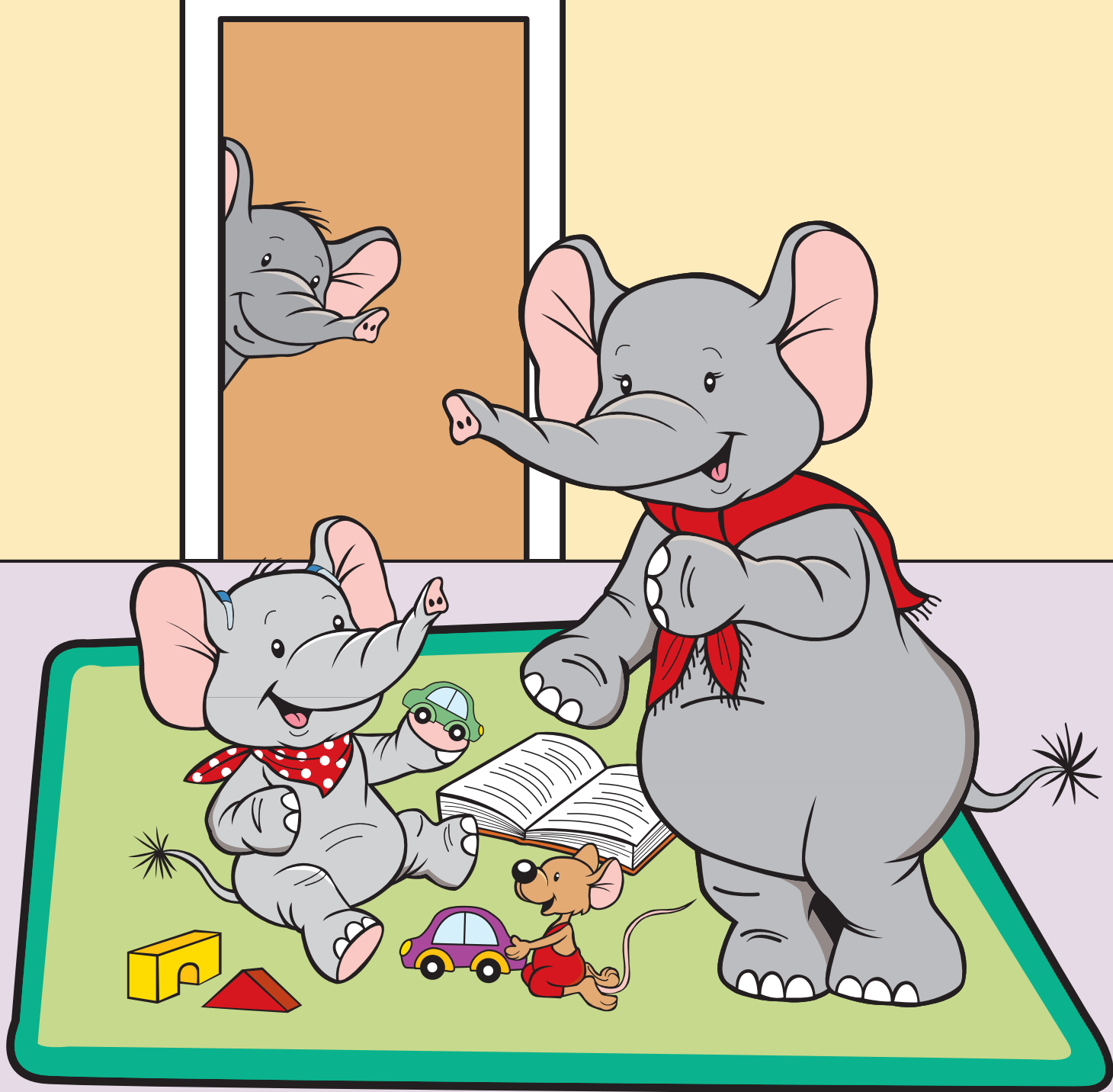
Hon lyssnade och lyssnade
*Hon kunde höra **många** nya saker*

Hennes mamma och pappa som pratade,
bilar som brummade, barn som skrattade.
Till och med fåglarnas sång.

Nu när Mellie kunde höra,
började hon också att prata.
Hennes första ord var :
mamma, pappa och bil.

Mellies mamma och pappa var så stolta!

Mellie vet,
att hon bara kan höra med sina implantat.
Hon tar noga vara på dem
och använder dem hela tiden.
Men inte när hon ska bada eller sova.

Mellie tränar på att höra varje dag.

Hos hörselpedagogen lär hon sig
att höra ännu bättre.
Det är roligt!

Ibland går Mellie tillbaka till doktorn.
Då programmeras hennes talprocessorer.
Detta är mycket viktigt.
Det hjälper henne
att höra ännu bättre.

Mellie är ett lyckligt barn.
Hon har många vänner.
Hon kan göra alla de saker
hennes vänner kan.
Mellie älskar att vara med sina vänner.

*De sjunger och dansar
och lyssnar på sagor!*

Hon älskar
sina ”nya öron” –
cochleaimplantaten!

www.medel.com